

VƯỢT BIỂN GẶP GIAN NGUY

Chiều ngày hôm sau, Tiểu Tà dẫn một đoàn người đến Thần Tiên giang. Rất nhanh, Tiểu Tà tìm được một con thuyền đang di lưu trên mặt sông. Lập tức cả đoàn người xâm nhập lên thuyền.

Người lái thuyền là một tên râu ngắn, mắt to, mày rậm, trán hói. Tướng mạo giống như Trương Phi. Thuyền phu có hơn ba mươi tên, mặt mày người nào trông cũng dữ tợn.

Sắp xếp chỗ nghỉ cho mọi người xong, Tiểu Tà xuống thuyền, lên bờ mua một ít thịt chó để dành đi đường ăn. Chập tối Tiểu Tà mới trở lại thuyền, bên ngoài vắng lặng không một bóng người.

Nhìn vào trong thuyền, Tiểu Tà cảm giác không ổn, nghĩ thầm:

– “Tại sao mới tối mà người trong thuyền như đang ngủ mê vậy nhỉ?”.

Hắn liền chạy vào khoang thuyền.

Một tiếng cười vang ra rất chói tai, Tiểu Tà trấn tĩnh, biết ngay đã có chuyện xảy ra. Loáng mắt, từ trong khoang hiện ra một người mặc áo xanh, tay cầm một sợi dây rất lớn, đầu trục, đôi mắt sâu, gương mặt đầy gian trá.

Tiểu Tà nhìn lão, bật thốt:

– Yêu Linh Quỷ Vương Lý Tam Siêu? Lão chính là thiên hạ đệ nhị độc?

Lý Tam Siêu cười sằng sặc:

– Dương Tiểu Tà! Người không ngờ ta còn sống phải không?

Tiểu Tà nói:

– Lý Tam Siêu! Không ngờ người đến rất đúng lúc. Hôm nay người mất mạng chắc rồi.

Lý Tam Siêu cười nhạt:

– Lành dữ không cần biết! Trước đây ta đã nghe danh người rồi thế mà ta vẫn ngang nhiên xuất hiện trước mặt người, chứng tỏ ta không sợ người. Ha... Ha...!

Lão ngửa mặt cười như quỷ khóc.

Tiểu Tà làm sao không biết lão già này đã phục thuốc mê cho tất cả những người trên thuyền, nên gần giọng, nói:

– Lão quỷ! Người đừng có cười như thế được không? Tiếng cười của người rất khó nghe. Mau tìm cách thoát thân đi! Còn người võ trang màu đen cứu người là ai?

Lý Tam Siêu vẫn chưa nín cười, thái độ tỏ ra ngạo nghễ, không đáp.

Tiểu Tà giận dữ:

– Lão quỷ! Ta nói cho người biết, hắc là một tên Hắc y sát thủ tại Trung Nguyên, Tam Tú Chỉ Nhất Giang Chấn Vũ đó.

Lý Tam Siêu nói:

– Hai chúng ta chẳng quan hệ gì. Chủ yếu là ta còn sống trên thế gian này, đồng thời đang đứng trên con thuyền này.

Tiểu Tà chọc tức:

– Lý Tam Siêu! Người muốn thử nước nóng một lần nữa không?

Lý Tam Siêu nghĩ đến lần trước tại Hồi Hồi Cốc, trong lòng nổi giận, nói:

– Dương Tiểu Tà! Người đừng múa lưỡi! Hôm nay ta sẽ cho người chết không chỗ chôn thân.

Tiểu Tà nhe răng cười đáp:

– Người chớ có tức giận như vậy! Ta không phải không cho người trả thù. Ta thì muốn biết có phải người hắc y đó cứu người, muốn người lên thuyền này để chở chúng ta đi hay không?

Lý Tam Siêu đắc ý nói:

– Không sai! Chuyện của thiên hạ không có gì qua mắt người được. Người chuẩn bị chịu chết đi là vừa.

Tiểu Tà nghĩ không thể đơn giản như vậy được. Tại sao Hắc y sát thủ lại nhúng tay vào chuyện này? Vì đang mãi suy nghĩ nên hắc quên mất câu nói của Lý Tam Siêu.

Lý Tam Siêu thấy vậy tưởng Tiểu Tà đang nghĩ cách đối phó, trong bụng cũng hơi sợ hãi, nói:

– Dương Tiểu Tà! Người đừng mong nghĩ cách chạy trốn, vì trong thuyền này một người còn sống sót chỉ là cơ may hiếm có, không tin người cứ thử xem.

Tiểu Tà bị hắc hăm dọa, nổi giận nói:

– Bạn bè của ta bị người sát hại, bây giờ người muốn gì nơi ta để buông tha cho họ?

Lý Tam Siêu cười:

– Nếu người chịu trói ta sẽ thả hết bọn chúng.

Tiểu Tà mạnh dạn đưa hai tay cho Lý Tam Siêu trói.

– Người...

Lý Tam Siêu kinh ngạc nghĩ thầm:

– “Hắc chịu trói như vậy hắc là có âm mưu”.

Vì vậy lão không dám đến gần.

Tiểu Tà khích:

– Lý Tam Siêu! Người sợ cái gì? Con tin ở trong tay người, người sợ ta giở trò sao?

Lý Tam Siêu nhất thời không biết làm cách nào. Qua một lúc, hấn quay vào phía trong thuyền, gọi lớn:

– Thuyền trưởng Đồng Anh! Người đi đến bắt hấn trói lại cho ta!

– Dạ!

Tên thuyền trưởng đáp lại bằng giọng nói đầy dũng khí.

“Bốp! Bốp!”

Hai tiếng phát ra cấp tốc. Tiểu Tà đã tát vào tên thuyền trưởng hai cái, đến nỗi miệng ối máu.

Đồng Anh nổi giận hét:

– Tiểu quỷ! Người chán sống rồi sao?

Tiếng nói vừa dứt hấn đã tung ra một chưởng đánh trả lại Tiểu Tà.

Thuyền trưởng Đồng Anh là một tay võ công có hạng, chỉ cần hấn nổi giận, người bình thường chưa chắc đã chịu nổi một quyền.

– Chết chưa?

Tiểu Tà tay phải vung lên đánh vào cánh tay trái của tên thuyền trưởng.

Kì quái vô cùng! Thuyền trưởng Đồng Anh bị Tiểu Tà chặt vào tay phải.

– Oa!

Đồng Anh kinh hãi kêu lên một tiếng, tay phải như bị chặt làm đôi, cảm giác đau đớn không chịu nổi. Hấn lăn ra trên ván thuyền, bộ dạng rất thảm.

Tiểu Tà không cần nhìn hấn, quay về phía Lý Tam Siêu, cười lớn. Lý Tam Siêu thấy vậy mặt tái xanh, vội bước lùi lại. Thật sự hấn đã sợ hết hồn, không dám khoe khoang.

Lão lẩm bẩm:

– Tiểu Tà! Người dám tiến đến gần ta một bước bạn bè của người trên thuyền sẽ chết tức khắc.

Tiếng nói của Lý Tam Siêu đã mềm yếu, không còn hùng khí như trước.

Tiểu Tà rút lưỡi dao trủy thủ ra, nói:

– Người đã hạ độc người của ta trong thuyền này, nếu một người nào bị chết, lưỡi dao này không tha mạng người!

– Đúng vậy trong thuyền này có tẩm độc. Việc làm này chỉ để trả thù mà thôi. Rất tiếc...

Tiểu Tà hét lên:

– Lý Tam Siêu! Người không xứng đáng đi tìm ta báo thù!

Tuy Tiểu Tà ngoài miệng nói như vậy nhưng trong bụng rất lo lắng cho số phận mọi người.

Tiểu Linh, Tiểu Thất, A Tam và A Tứ đã từng uống qua nội đơn, chắc chắn không bao lâu sẽ tỉnh lại. Còn Tiểu Tà nhất định không thể bị nhiễm độc vì Âu Dương Bát Không đã hơn mười năm ngâm hẩn vào thùng thuốc độc để dùng kim châm đả thông kinh mạch.

Dù vậy, trước mặt Tiểu Tà rất đông người trong các phái bị hại, không thể làm ngơ.

Tiểu Tà không muốn ép người, cũng không muốn quá dễ dãi, cố kéo dài thời gian để chế phục đối phương.

Lý Tam Siêu đối với Tiểu Tà thì nửa tin nửa ngờ. Nhưng hẩn là một tên xảo trá, lúc không nắm chắc thắng lợi thì không bao giờ dám đưa sinh mạng ra đùa giỡn.

Lý Tam Siêu nói:

– Dương Tiểu Tà! Đồng bọn của người đã trúng độc của ta, nếu trong ba giờ đồng hồ không được chữa trị, thuốc độc sẽ phát tác, bọn chúng mất mạng là chắc rồi. Ta thấy người tốt hơn nên buông tay chịu trói để bạn bè của người được toàn mạng.

Tiểu Tà nói:

– Ta muốn buông tay chịu trói lắm song ta nghĩ nếu ta bị mất tự do thì còn ai can thiệp vào hành động của người? Trái lại, nếu người không giải độc cho bè bạn ta thì ta chết rất oan. Trên đời này có ai khờ ngốc đến như vậy? Người ép ta sao được? Ta sẽ cùng người thí mạng.

Ngoài mặt, Tiểu Tà như muốn nhượng bộ cho Lý Tam Siêu ở thế thượng phong, mà chỉ có như vậy mới khống chế được Lý Tam Siêu không làm bậy.

Quả nhiên, Lý Tam Siêu nghe nói tinh thần trở nên ổn định:

– Dương Tiểu Tà! Thì ra người chỉ muốn cứu mạng đồng bọn sao? Lão phu cam đoan nếu người buông tay chịu trói thì đồng bọn của người sẽ nhận được thuốc giải.

Tiểu Tà nói:

– Có gì bảo đảm lời nói của người? Hiện tại người chiếm được thượng phong, ta cũng không hề đồ. Nhưng tối thiểu sinh mạng của người phải được ta giải quyết. Người nghĩ cách đề phòng đi! Người của ta sống được ba giờ nữa thì người cũng vậy, có thể còn sớm hơn.

Bây giờ Lý Tam Siêu đã hết cách, không ngờ Tiểu Tà chơi chiêu này, thật là đã cao hơn Lý Tam Siêu một bậc. Thật xui xẻo cho hẩn!

Đôi bên không ai tin tưởng thời gian trôi qua rất nhanh. Lý Tam Siêu tâm trạng khẩn trương để nghĩ kế sách.

Tiểu Tà cũng thế.

Tình hình mỗi lúc một căng thẳng. Tiểu Tà thấy Tiểu Linh chưa tỉnh lại cũng nôn nóng vô cùng.

Trăng lên cao chiếu sáng khắp mọi nơi.

Sóng biển dâng cao như lòng người đang dao động, tìm cách đấu trí với địch thủ. Không ai dám bỏ cuộc...

Chỉ còn giây lát nữa thì ba giờ đồng hồ sẽ trôi qua.

Lý Tam Siêu trán đầm mồ hôi, đôi mắt có lúc trông ra cửa thuyền muốn nhảy xuống biển tẩu thoát. Nhưng Tiểu Tà đã biết trước, phóng theo hét to:

– Đứng lại!

Bàn tay Tiểu Tà đã kịp nắm chặt bả vai Lý Tam Siêu, làm cho lão phải đội ngược lại.

Tiểu Tà nói:

– Nếu người dám bước tới một bước, lưỡi đao này không tha mạng đâu.

Lý Tam Siêu quả nhiên không dám bước tới, chỉ buồn bã nói:

– Dương Tiểu Tà! Người thật không lo cho sinh mạng của đồng bọn người sao?

Tiểu Tà giả bộ rầu rĩ:

– Dù muốn lo cũng không được rồi. Hay chúng ta cùng nhảy xuống nước xem sao? Kết cuộc ta sẽ theo người ra đi.

Hắn phát hiện thuốc độc của Lý Tam Siêu không phải tầm thường, nên cố duy trì để tìm cách khác đối phó.

Lý Tam Siêu không hiểu:

– Người đi theo ta? Làm sao ta tin được lời nói đó?

Tiểu Tà nói:

– Người có thể cho ta uống thuốc độc như những người khác.

Lý Tam Siêu cười:

– Ai cũng biết người đã luyện qua tà công, không sợ một thứ chất độc nào. Bọn chúng thì trúng độc, còn người thì không sao cả, ta làm sao hại được người đây?

Tiểu Tà suy nghĩ một hồi rồi nói:

– Cũng được! Nếu ta thấy mọi người bình an vô sự thì ta chịu trời, sau đó người giải độc cho họ.

Lý Tam Siêu đắc ý. Lần này phần thắng lão như đã nắm trong tay, lão nói:

– Được! Chúng ta đi! Hơn ba giờ đồng hồ rồi.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Người đi trước, ta theo sau.

Lý Tam Siêu quay thân đi vào khoang thuyền, Tiểu Tà cũng nổi gót theo sau.

Chỉ thấy mọi người ngất xỉu, còn Tiểu Linh, Tiểu Thất, A Tam và A Tứ thì trong tư thế bình thường như đang ngủ mê.

Ba mươi mấy tên thuyền phu lúc này giống như những tên hung thần, ác quỷ, đang cầm dao kề cổ những người trúng độc.

Tiểu Tà nhìn qua số thuyền phu, trong đầu nghĩ cách đối phó với sự cố đang phát sinh.

Từ khi ra giang hồ đến nay, Tiểu Tà chưa từng thất bại.

Lý Tam Siêu nhìn xung quanh chẳng có gì khác lạ, yên tâm nói:

– Bây giờ mọi người vẫn còn ở đây cả. Người hãy đưa tay chịu trời để ta xử lý.

Tiểu Tà ngoan cố:

– Ta phải nhìn thấy thuốc giải của người trước đã.

Lý Tam Siêu lấy ra một lọ thuốc màu đỏ:

– Đây chính là thuốc giải.

Tức thì...

– A... A...!

Một tiếng hét lớn truyền lại như sấm sét, vang trời dậy đất.

Tiếng hét này làm cho con thuyền chao đảo, rung động.

Tiểu Tà thừa cơ hội, hai tay vung lên mấy đạo hào quang xẹt tới, mấy tên thuyền phu không kịp trở tay đối kháng.

Tiếp đến, Tiểu Tà bay người đến liên tục tấn công vào đám thuyền phu.

Lý Tam Siêu giật mình định chạy trốn nhưng khoang thuyền chỉ có một cửa ra, bất đắc dĩ phải động thủ đánh liều, thừa sơ hở chạy thoát.

– Hãy nạp mạng đi!

Hắn như một con hổ xuất sơn, ập đến tấn công Tiểu Tà.

Tiểu Tà nhất định cứu người. Tuy Lý Tam Siêu võ công cũng lợi hại, nhưng bọn thuyền phu đã bỏ mạng cả rồi, một mình lão rất khó đương cự.

Chỉ phút chốc, Tiểu Tà đã khống chế được Lý Tam Siêu.

“Bùng”.

Tiểu Tà tổng mạnh vào Lý Tam Siêu một chưởng như vũ bão, nhưng Lý Tam Siêu cũng không vừa, khiến Tiểu Tà bị một chưởng trúng ngay lưng té xuống.

Tuy vậy, Lý Tam Siêu thấy tình thế không khả quan mấy, vội tiếp thêm một chưởng nữa để thừa cơ tẩu thoát.

Nào ngờ, Tiểu Tà chỉ giả cách té xuống, đợi Lý Tam Siêu ra tay, liền phóng mình lên. Lý Tam Siêu kêu lên một tiếng hoảng hốt, văng lên khoang thuyền như một con ếch.

Tiểu Tà lập tức quay người, dùng dao trủy thủ phóng đúng vào mắt Lý Tam Siêu, máu vọt ra có vòi, chết ngay tại chỗ.

Tiểu Tà lập tức nhảy tới, thò tay vào người Lý Tam Siêu lấy ra ba lọ thuốc giải độc. Một lọ màu đỏ, một lọ màu tím, một lọ màu xanh.

Ba lọ thuốc khác màu, Tiểu Tà không biết lọ nào có công dụng giải độc nên phải lấy mỗi thứ một ít bỏ vào miệng nếm thử. Cuối cùng Tiểu Tà chọn lọ thuốc màu tím, bỏ vào thùng nước, múc đem cho mọi người uống.

Tiếp đến, Tiểu Tà vác xác bọn thuyền phu bỏ hết xuống biển.

Lúc Tiểu Tà làm xong việc này thì các nạn nhân ngộ độc cũng lần lượt tỉnh lại.

Tiểu Linh tỉnh dậy trước tiên.

Tiểu Tà hỏi:

– Tiểu Linh! Em không sao chứ?

Tiểu Linh thấy thân thể Tiểu Tà dính đầy máu, đoán biết vừa rồi đã xảy ra một cuộc huyết chiến trên thuyền, nên hỏi:

– Tiểu Tà! Đã xảy ra việc gì vậy?

Tiểu Tà cười:

– Chuyện xong rồi! Chúng ta đi trúng tặc thuyền. Mọi người đều bị hại nhưng anh đã giải quyết xong.

Tiểu Linh ngơ ngác:

– Tặc thuyền? Anh muốn nói thuyền này là của bọn giặc cướp?

Tiểu Tà gật:

– Đúng vậy! Lý Tam Siêu cùng với Giang Chấn Vũ liên kết để hại mạng chúng ta.

Tiểu Linh kinh ngạc:

– Lý Tam Siêu? Không phải hắn đã bỏ mạng nơi Xà Cốc trước đây rồi sao?

Tiểu Tà nói:

– Đáng lý hắn chết, nhưng nhờ có Giang Chấn Vũ cứu sống, sau đó hai tên

này đã liên kết với nhau. Nhưng em đừng hỏi nữa, hãy xem giờ đây mọi người thương thế ra sao? Cũng may, bọn thuyền phu này võ công rất tầm thường, nếu không chúng ta hôm nay nguy to rồi.

Tiểu Linh gật đầu, đi xem bệnh trạng từng người.

Tiểu Tà quay sang A Tứ, nói:

– A Tứ! Chúng ta lên mé trên xem sao?

A Tứ tuân lệnh theo Tiểu Tà phóng lên cầu thang.

Tiểu Tà vừa đi vừa nói:

– Lúc này phải tra hỏi tên thuyền trưởng này rồi. Hãy bắt hắn dẫn đến mau!

A Tứ nhìn về phía đuôi thuyền, thấy tên thuyền trưởng Đồng Anh đang đứng núp ở đó, lập tức nhảy đến bắt, lôi Đồng Anh đến trước mặt Tiểu Tà.

Tiểu Tà chỉ mặt Đồng Anh, quát:

– Thuyền trưởng! Ta với người không thù không oán, chỉ cần người cho biết mấy vấn đề, ta lập tức tha mạng.

Thấy Đồng Anh còn chần chờ, Tiểu Tà tiếp:

– Người đừng mong tên Hắc y sát thủ Giang Chấn Vũ đến cứu người. Trong vòng một tháng ta sẽ tìm hắn để giết. Bây giờ ta là chủ thuyền. Bản thân các người như cá nằm trên thớt, làm sao bảo vệ được sinh mạng?

Câu nói này quả nhiên đã làm cho Đồng Anh sợ hãi:

– Được rồi! Ta sẽ nói hết mọi chuyện.

Tiểu Tà tươi cười, nói:

– Ta hỏi người tại sao người biết chúng ta từ Thần Tiên giang lên đường đến đảo Thần Tiên?

Đồng Anh lắc đầu:

– Ta không biết gì hết. Ta chỉ là người làm theo mệnh lệnh trừ khử các người dọc đường. Mọi chuyện khác ta không rõ.

Tiểu Tà hỏi:

– Ai ra lệnh cho người?

Đồng Anh nói:

– Ta không biết hắn là ai? Mỗi lần xuất hiện chúng đều bịt mặt.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Số ngu ngốc này làm sao hiểu được hành động của Hắc y sát thủ.

Nên hỏi sang việc khác:

– Lý Tam Siêu lên thuyền lúc nào?

Đồng Anh nói:

– Lúc các người đến thương lượng mượn thuyền thì hẳn lập tức lên thuyền.

Tiểu Tà lẩm bẩm:

– Nếu vậy chưa chắc hẳn đã biết bọn ta lên thuyền này. Các người có bao nhiêu người trên thuyền, và ở đây có bao nhiêu thuyền bị bọn Hắc y sát thủ khống chế?

Đồng Anh đáp:

– Ở đây có năm con thuyền, nhưng mấy hôm trước đã phân tán hết rồi.

Tiểu Tà chợt dạ:

– Tại sao phân tán?

Đồng Anh thành thật:

– Tôi không biết. Chúng tôi lúc nào cũng ở Thần Tiên giang đánh cá, nhưng hôm trước tiếp được mật lệnh nên một số thuyền đã rời đi nơi khác.

Tiểu Tà suy đoán:

– Giang Chấn Vũ biết bọn ta nhất định đi thuyền đến đảo Thần Tiên nên hẳn chi phối thuyền khắp nơi, dù cách nào cũng không thoát khỏi bàn tay của hắn. Còn Lý Tam Siêu lại theo dõi sát hành động của chúng ta, nên chúng ta lên thuyền là lập tức hẳn theo truy sát.

Đồng Anh chỉ ngồi nghe, không đáp. Tiểu Tà hỏi:

– Đồng Anh! Người biết thuyền ra đảo Thần Tiên phải dừng lại ở những nơi nào để tiếp tế đồ ăn, thức uống hay không?

Đồng Anh nói:

– Rất nhiều nơi! Nhưng tôi thì thường dừng ở hai chỗ, mà cũng không nhất định ở địa điểm đó.

Tiểu Tà trầm nghĩ:

– “Thì ra Độ Vĩnh Thiên bắt người giam ở đảo Thần Tiên cũng còn thông qua Giang Chấn Vũ, vì thế mà Độ Vĩnh Thế trước khi chết còn muốn che giấu Giang Chấn Vũ”.

Bỗng nhiên, Tiểu Tà cảm giác có gì không ổn, vội hỏi:

– Đồng Anh! Trước đây có thuyền ra đảo Thần Tiên không và vào lúc nào?

Đồng Anh đáp:

– Cách đây bốn bữa, vào lúc ban đêm, xuất phát từ Quan Đại Châu. Bây giờ có thể đã quay về rồi.

Tiểu Tà nhắm tịt, nói:

– Bốn ngày! Có thể làm được nhiều công chuyện.

Dứt lời, Tiểu Tà quay sang A Tứ, nói:

– A Tứ! Em hãy dẫn hấn đến cho Tiểu Linh trị bệnh đi!

Cũng vào giờ này, Võ Đang Nhất Chánh Tử, Thái Sơn Chu Thiên Vân, Hằng Sơn Bất Cố Thần Ni, Thiếu Lâm Minh Độ đại sư cũng đã tỉnh dậy, chạy xuống khoang thuyền tìm gặp Tiểu Tà.

Tiểu Tà hướng về ba vị chưởng môn và Minh Độ đại sư, hỏi:

– Quý vị có khỏe không?

Ba vị chưởng môn và Minh Độ đại sư lúc này đã rõ sự cố xảy ra, nên chấp tay nói:

– Đa tạ Dương thiếu hiệp cứu giúp, nếu không chúng tôi đã bỏ mạng rồi!

Tiểu Tà khoát tay:

– Chúng ta cùng là người giang hồ và cùng một trách nhiệm. Nếu tôi có bị thương quý vị cũng phải cứu giúp vậy.

Minh Độ đại sư nói:

– Từ xưa có Âu Dương tiên sinh rất hào hiệp, ngày nay truyền nhân của Âu Dương tiên sinh cũng rất đạo nghĩa, thật phúc cho võ lâm thiên hạ!

Bất Cố Thần Ni cung tay thủ lễ:

– Đại ơn đại đức! Hằng Sơn phái chúng tôi mang ơn Dương thiếu hiệp rất sâu nặng!

Tiểu Tà cảm động nói:

– Đa tạ! Tôi là Dương Tiểu Tà, còn ít tuổi, kém lễ nghĩa, còn quý vị là danh môn chánh phái, tiền bối võ lâm, xin chớ nặng lời tôn kính!

Câu nói khiêm tốn của Tiểu Tà đã làm cho Chưởng môn các phái càng thêm thương mến.

Tiểu Tà tiếp:

– Chuyện trong đêm nay chỉ là bọn Hắc y sứ giả đùa giỡn thôi. Ngày mai chúng ta đến đảo Thần Tiên có thể còn nhiều rắc rối nữa.

Chu Thiên Vân hỏi:

– Dương thiếu hiệp! Lời nói vừa rồi có lẽ thiếu hiệp muốn nói bọn chúng sẽ thoát ra chống giữ đảo Thần Tiên?

Tiểu Tà gật đầu:

– Phải! Tôi nghĩ đây chỉ là chuyện của Thần Võ Môn, không ngờ lại có liên quan đến Hắc y sát thủ. Bọn chúng ra đảo được bốn ngày, có thể đã dời con tin đến một nơi khác.

Nhất Chánh Tử hỏi:

– Như vậy con tin có nguy hiểm gì không?

Tiểu Tà nói:

– Theo tôi nghĩ thì không có gì nguy hiểm, bởi vì họ đã bị khống chế như những phế nhân. Bản thân họ thì không còn tác dụng, nhưng đối với các môn phái thì rất quan trọng. Chính vì vậy mà bọn Hắc y sứ giả phải chủ trương đem giấu nơi khác.

Minh Độ đại sư hỏi:

– Việc con tin thì không có vấn đề, nhưng tình hình này chúng nó có thể dẫn con tin vào đất liền không?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Việc đó khó xảy ra vì chúng phải dẫn đến vài chục người vào đất liền, tất nhiên sẽ bại lộ. Tôi nghĩ bọn chúng sẽ tìm một tiểu đảo khác để cất giấu, vì nơi đó có rất nhiều tiểu đảo. Chúng ta sẽ rất khó khăn trong việc tìm kiếm này.

Bất Cố Thần Ni lo lắng:

– Chúng ta không có người nào biết được địa điểm, nếu đánh chiếm đảo thì mất rất nhiều thời gian, mà con tin lâu ngày gặp nhiều gian khổ.

Tiểu Tà trấn an:

– Có một người biết.

Chu Thiên Vân hỏi:

– Dương thiếu hiệp muốn nói đến thuyền trưởng Đồng Anh?

Tiểu Tà gật đầu:

– Chính hắn! Hắn ở trên biển đã mấy mươi năm, mọi ngõ ngách hắn đều thông thuộc.

Minh Độ đại sư hỏi:

– Nếu nó không chịu hợp tác thì sao?

Tiểu Tà cười ;

– Nếu vậy tôi phải tự mình xuống nước đi tìm rồi.

Chu Thiên Vân thắc mắc:

– Tại trong nước làm sao tìm được đây?

Tiểu Tà nói:

– Cách thì có nhưng trước hết chúng ta nghiên cứu hành động của bọn chúng, sau đó mới đuổi theo.

Gió lộng trên mũi thuyền, tà áo mọi người phất phơ, ai nấy cũng trầm tư suy nghĩ, mong sớm tìm ra cách đối phó.

Không lâu, A Tứ chạy đến, theo sau có Đồng Anh. Tiểu Tà nói:

– Đồng Anh! Người thị sát phương hướng hình như chạy chệch đường ra đảo?

Đồng Anh cười tự tin:

– Ta làm nghề hàng hải mấy chục năm, nếu không giỏi thì đã bỏ xác trên biển lâu rồi.

Bây giờ trời sáng, mọi người ai nấy đều đã tỉnh táo trước bình minh.

Trước mặt mọi người là đảo Thần Tiên. Tiểu Tà nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, hình như suy tính kế hoạch khi đặt chân lên đảo.

Ai cũng dõi mắt lên đảo để quan sát. Họ đã từng nghe tiếng đảo Thần Tiên là một nơi kỳ quan, nay tận mắt họ trông thấy và sắp đặt chân lên.

Nhưng họ có chút thất vọng vì đảo Thần Tiên và những tiểu đảo khác không khác gì hơn. Sự khác biệt chỉ có cây cối và loại thảo mộc nhiều hơn một chút.

Tiểu Linh nghi ngờ hỏi Tiểu Tà:

– Đảo Thần Tiên này giống như hoang đảo, một bóng người cũng không có. Như vậy chúng ta đi sai hướng rồi chăng?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không thể sai! Chính là nơi này. Nhưng ta cũng cảm giác kỳ lạ. Không lẽ bọn chúng đã dời con tin đi hết rồi sao?

Nhất Chánh Tử lên tiếng:

– Tiểu đảo này chung quanh toàn đá, sóng biển lớn như vậy tàu thuyền làm sao vào được đây?

Đồng Anh giải thích:

– Thật ra trước kia không có đường vào nhưng sau này người trên đảo dùng rất nhiều nhân lực mới mở được một con đường vào ít nguy hiểm.

Thuyền rẽ sang trái, Tiểu Tà nói:

– Đồng Anh! Người dẫn đường!

Thuyền vừa cập đảo, Tiểu Tà đã nhận ra làng xóm trên đảo, nơi hắn từng đặt chân lên lần đầu.

Thuyền bị sóng dội ầm ầm, làm cho mọi người muốn ói mửa.

Trên đảo không một bóng người, các doanh trại xưa kia hầu như dỡ bỏ.

Tiểu Linh thấy vậy thất vọng nói:

– Bọn chúng bỏ chạy cả rồi.

Tiểu Tà nói:

– Bọn chúng bỏ chạy không lâu, vết tích tàn phá nơi đây còn mới.

Nhất Chánh Tử thở ra một hơi, nói:

– Dương thiếu hiệp đoán không sai! Có cần lên đảo xem không?

Tiểu Tà gật đầu:

– Chúng ta lên đảo mấy người được rồi.

Dứt lời, Tiểu Tà thi triển công phu “Phi phụng thủ lâm” và “Trường hồn quán nhật” thân hình như luồng hào quang phóng lên bờ.

Lập tức, mấy bóng người phóng theo. Đó là Tiểu Thất, A Tam, A Tứ, Tiểu Linh, Nhất Chánh Tử, Chu Thiên Vân, Bất Cố Thần Ni và Minh Độ đại sư.

Đảo Thần Tiên ba mặt bao quanh là doanh trại nay bỏ trống, gai cỏ um tùm.

Cảnh này đối với Tiểu Tà không lạ.

Tiểu Tà phân chia mọi người đi lùng xét khắp nơi, kết quả các doanh trại tuy bị đập phá, nhưng những đồ dùng còn lại không ít. Di vật của những con tin rơi vãi khắp nơi.

Tiểu Linh hỏi:

– Nơi này nghĩa phụ em đã ở sao?

Tiểu Tà nói:

– Không sai! Nhưng ông ta còn sống rất khỏe.

Tiểu Linh đau buồn nói:

– Chúng ta mau tìm cách giải cứu nạn nhân đi!

Tiểu Tà trở lại đường cũ. Mọi người chạy theo, vẻ thất vọng không ít.

Tiểu Tà hướng về Minh Độ đại sư, nói:

– Đại sư! Tôi đoán bọn chúng vừa đi khỏi nơi đây không lâu. Vườn cải còn xanh, có dấu chân người mới dẫm qua. Gió biển rất lớn, nếu qua thời gian lâu thì dấu tích sẽ bị xóa đi.

Minh Độ đại sư gật gù:

– Dương thiếu hiệp nói không sai!

Tiểu Tà cười:

– Vậy thì đúng rồi! Chúng ta lúc mới đến thấy bờ biển và bãi cát không bình thường, nhiều dấu chân còn in lại chưa bị xóa đi. Như vậy bọn chúng dời đi cách đây không lâu.

Minh Độ đại sư hỏi:

– Thời gian bọn chúng dời đi khoảng bao lâu?

Tiểu Tà đáp:

– Từ một đến hai ngày mà thôi.

Minh Độ đại sư nói:

– Quả nhiên như vậy. Dương thiếu hiệp thật sáng trí hơn người!

Tiểu Tà nói:

– Đại sư quá khen rồi! Kinh qua nhiều nên hiểu biết nhiều mà thôi.

Nhất Chánh Tử hỏi:

– Còn nguyên nhân thứ hai, thiếu hiệp giải thích làm sao đây?

Tiểu Tà nói:

– Vấn đề thứ hai có đơn giản hơn, chỉ cần để ý sẽ thấy ngay. Lúc nãy tại vườn cải tôi phát hiện lá cải còn ướt, như vậy chứng tỏ cải mới được tưới không lâu.

Mọi người nghe Tiểu Tà nói rất thần phục. Tiểu Linh giục:

– Tiểu Tà! Chúng ta đừng chậm trễ nữa! Mau nghĩ cách cứu người đi!

Tiểu Tà kêu lên:

– Đừng lo lắng! Anh đi mà!

Tiếng nói vừa dứt, Tiểu Tà đã nhảy lên thuyền, hỏi:

– Đồng Anh! Người có biết mấy hôm trước có bao nhiêu thuyền ra đảo Thần Tiên không?

Đồng Anh nói:

– Tôi không rõ lắm. Có thể nơi khác cũng có tàu thuyền đi đến đảo Thần Tiên. Nếu mà có tàu thuyền thì nơi nào ra đảo Thần Tiên chẳng được. Suy đoán e không chính xác.

Tiểu Tà suy nghĩ một lúc, nói:

– Như vậy nơi lân cận đây có tiểu đảo nào cách đây nửa ngày không?

Đồng Anh gật:

– Có ba nơi. Một là Đông phương, một là Tây Nam phương, một tại Đông Bắc về hướng Bắc. Chúng ta bây giờ muốn hướng về hải đảo nào?

Tiểu Tà suy nghĩ:

– Bọn chúng nếu muốn đổi chỗ nhất định không đi về Tây Nam phương mà sẽ đi xa hơn. Có thể là Đông Bắc phương. Vậy thì chạy về hướng Bắc đi!

Đồng Anh nói:

– Được!

Lập tức tay lái Đồng Anh chuyển về hướng Bắc.

Quyết định như vậy vì Tiểu Tà nghĩ rằng hướng Đông Bắc có Vô Danh đảo của Thần Võ Môn giam cầm các con tin. Mỗi lần giam cầm các nạn nhân phải thông qua nơi đó rồi mới chuyển qua Thần Tiên đảo.

Tiểu Linh hỏi:

– Nếu chúng có ba con thuyền đi ba nơi thì chúng ta giải quyết sao đây?

Tiểu Tà rất tự tin nói:

– Không sao! Bây giờ chúng ta chia thành bốn hướng, lấy Thần Tiên đảo làm trung tâm. Từ đất liền đến phương hướng nào không cần đếm xỉa tới. Đảo Thần Tiên hướng Nam là Vô Danh đảo, nó là đích cuối cùng chúng ta truy đuổi.

Mọi người nghe Tiểu Tà phân tách rất khâm phục. Nếu như người khác thì đã rối loạn trước mê trận rồi.

Chu Thiên Vân bây giờ mới hiểu ra:

– Thì ra Dương thiếu hiệp nói đến cuộc truy đuổi trên biển chính là ở nguyên nhân này. Lão phu rất khâm phục, khâm phục!

o O o